

[Undervisningsministeren]

talt lønnen det samme sted fra, hvad enten det er et stats- eller et amts gymnasium.

Og så er der dette med byggesagerne. Er det ikke mærkeligt, at selv om man i hvert amt selvfølgelig har et sted, hvor man behandler byggesager både for gymnasier og for andre institutioner, så er der nogle få gymnasier, som skal have deres byggesager ordnet i undervisningsministeriets byggedirektorat og departement og derefter i finansministeriet, og så skal det for øvrigt i folketingets finansudvalg for at blive godkendt? Nabogymnasiet kan gå lige til amtsrådet, hvor der bevisligt har været en langt større forståelse for gymnasiernes behov, men det er en helt anden sag.

Det, det drejer sig om her, er i virkeligheden et forslag, som ikke behøvede at hedde: lovforslag om amtskommunernes overtagelse osv. Det kunne lige så godt hedde: lovforslag om ændret arbejdsdeling mellem stat og amter i forbindelse med gymnasier.

Amtskommunerne bliver husværter. Det bliver dem, der bygger; det bliver dem, der ansætter; det bliver dem, der udbetaler løn; kort sagt: alt det, de gør i forvejen for så vidt angår de amts gymnasier, de har. Der bliver ingen nye beføjelser til amtskommunerne. Det beder jeg også hr. Poulsgaard bemærke. Der bliver ingen nye beføjelser til amtskommunerne ud over dem, de har. Der bliver blot det nye, at vi ikke ud over den administration, amtskommunerne har, skal have en statslig administration til at lave det samme for en fjerdedel af gymnasiernes. Det er det, der ændres. Altså, amtskommunerne skal være husværter. De bygger, de ansætter, de udbetaler løn.

Direktoratet ikke blot beholder hele den pædagogiske styring, men får øgede beføjelser til at sikre det niveau, som så mange ordførere har talt varmt om, og jeg vil gerne tilslutte mig alle de ord, der er sagt om det. Direktoratet får øgede beføjelser, især over for amts gymnasierne, som i dag ikke er omfattet af de bemyndigelser, som står i dette lovforslag. Disse bemyndigelser er sat ind i dette lovforslag netop for at sikre, at der ikke er nogen tvivl om, at ministeriet har øgede beføjelser over for samtlige gymnasier inklusive de amtskommunale gymnasier. Der skal ikke overføres pædagogiske beføjelser fra staten til amtskommunerne.

Hvis der skal ske en decentralisering, skal det være til det enkelte gymnasium, og det kan vi jo drøfte i udvalget, for det synes jeg der er et vældigt perspektiv i, og jeg har også på fornemmelsen, at der er et ønske ude på gymnasierne om at få frihed til at gå nye veje.

Jeg kunne næsten have lyst til at spørge hr. Riishøj: kunne det ikke være et element i den såkaldt progressive politik, SF fører, at en lille smule skulle have lov at gro nedefra? Det er dog mærkeligt, at man kombinerer det, man kalder et progressivt skolesyn, med en så fuldstændig centralistisk, bureaukratisk holdning, som hr. Riishøj her gjorde sig til talsmand for. Hvis vi kom ind på en decentralisering fra staten til det enkelte gymnasium, ville det så være så forskrækkeligt? Jeg spørger kun, for jeg er meget redelig på det punkt og ønsker selvfølgelig ikke at gå længere, end folketinget synes.

I Politiken i dag er der en beskrivelse af situationen. Den vil jeg gerne kommentere lidt, for den er ukorrekt på en lang række punkter. Mange af de ting, der er nævnt deri, har også været nævnt her, altså disse ting, man er nervøs for, og som man efter min mening slet ikke behøver at være nervøs for. Men så er der en ledende artikel, hvor Politiken slutter med at skrive, at hvis blot vi bevarer det centrale tilsyn i ministeriet, så er det en god idé at overføre skolerne til amtskommunerne.

Det er jo lige præcis, hvad forslaget her går ud på. Tager man hr. Erling Olsens liste, så er det sådan, at næsten alle de forudsætninger, han stiller op, er opfyldt, eller de kan i hvert fald opfyldes inden for rammerne af det lovforslag, der er fremsat.

Hvis jeg skal forstå hr. Erling Olsen på den måde, at han gerne vil høre lidt om, hvordan disse bemyndigelser bruges, for at være sikker på, at betingelserne bliver opfyldt, så er jeg meget rede, det er klart, det er det, man har en udvalgsbehandling til, nemlig til at få klarlagt: hvordan vil ministeren egentlig bruge de bemyndigelser?

To ordførere har været inde på, at det måske var lidt rigeligt med bemyndigelser, og det synes jeg egentlig også. Men det er jo, fordi jeg er et så kompromissøgende og centrumsøgende gemyt. Jeg har fornemmet, at der var et ønske om, at man skulle have disse muligheder, for at ministeren kunne sikre